

XXVIII. ÉVF. 1928. JÚNIUS.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEONÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÖL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.

Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elcjen.

Stephanum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula*: Új fényben a Szent Szív ünnepe. — *Volper Karolin*: Mily beszédes a Te csened. — *P. Várkonyi Fidél dr.*: A Szentív-kultusz értelme. — *Németh István*: Papszentelésre. — *Bene István*: Az emberektől való félelem. — *Király Ödön*: Emlékeimből. II. — *Dr. Valkony Ferenc*: A szépség forrása. — *Oltáregyleti élet*.

P. I. Balatonberény. Hálás köszönetet mondunk az Örökimádás buzgó terjesztéseért. Imádságaiba ajánljuk az eucharisztikus Úr Jézus ügyéért tettekész, apostoli hivatások minél nagyobb számban való nyerését. Fáradtságának és igaz buzgóságának az Úr legyen «fölkötte nagy» jutalma.

Kriegs-Au-Emil: Látogatás a celli Szűzanyánál. A Városmajor agilis plébánosa többször vitte el a buzgó lelki életet élő híveit a «magyar» búcsújáróhelyre, Nagy-Máriacellbe. Ilyenkor nem mulasztotta el az alkalmat, hogy hívei lelkét az út lelki szempontból értékes benyomásai és a celli Szűz lelke és erényei gazdagságának minél több kincséhez juttassa s azért naponta elmélgedéseket adott nekik. Elmélgedéseiben az istenfélő lélek a jámbor buzgóság legfinomabb hangján beszél. Telve van vonzó inspirációkkal és finomlelkű meglátásokkal. Olyan ez a könyv, hogy nem lehet letenni, ha az ember olvasni kezdte. Örülünk annak, hogy ezen elmélgedések hathatós eszközei lesznek a celli zarándokoknak a szent Szűz szellemében való elmélyedésre. Enélkül ezután senki se menjen Máriacellbe és aki ott járt, szintén szerezze meg, mert így lélekben újra «minden kedves helyet bejár» és minden emléket föléleszt lelke nagy hasznára. A könyvet Jankovichné Árkay Lidia modern művészi rajzai díszítik. Az elárúsításából befolyó jövedelem a városmajori plébánia új temploma javára fordítatik. Megrendelhető a «Városmajori Egyházközség»-nél, Budapest, I., Csaba-u 5.

Zsámár Jenő S. J.: A mexikói vérifürdő. A katolikus világ eddig is a legnagyobb megdöbbenéssel hallotta azon borzasztó híreket, melyek a mexikói véres üldözésekről szóltak. Zsámár jezsuitaatyja most csokorba kötötte az egyház vérpiros virágait: a mexikói hős vértanuk legkiválóbbjainak minden tiszteletet megérdemlő vértanaságát mondván el hiteles adatok birtokában. Szeretnők, ha magyar katolikusaink minél többen olvasnák e könyvet, hogy lássák, mily hősies elszántság, mekkora szeretet Krisztus iránt lakozik a mexikói katolikusokban és a következtetést levonva itthon is nagyobb lelkesedést, több érdeklődést és áldozatkészséget tanusítanak Krisztus ügyei iránt. Megrendelhető a Kordánál, Budapest, VIII., Mikszáth Kálmán-tér 3.

Új fényben a Szent Szív ünnepe.

PARAY LE MONIAL csendes szentélyéből indult el világhódító útjára a Szent Szív-kultusz. Először csak egy alázatos apáca buzgó tiszteletének volt tárgya és ma már átjárta az egész Anyaszentegyházat. Kicsinyek és nagyok, mindenféle rangú és műveltségű emberek ismerik e fohászt: Jézus Szentséges Szíve, irgalmazz nekünk! Szentatyánk is újra a Szentséges Szív felé fordította a katolikus világ figyelmét már akkor, amikor XIII. Leó gyönyörű imáját (Ó édes Jézus, megváltója az emberi nemnek) kibővítve kötelezővé tette a Krisztus Király- és Szent Szív-ünnepekre. Jézus Szentséges Szívének mélyebb értelmű fölfogása volt a Krisztus Király-ünnepe is. És most azt az örvendetes hírt kapjuk, hogy a *Szentséges Szív ünnepét* (Az Úrnap nyolcadát követő péntek) *oktávás* (nyolc napon át tartó) *ünnepé emelte föl XI. Pius pápa.*

Tehát a Szent Szív már teljes fényben ragyog az Anyaszentegyház egén. Olyan, mint az égi nap: minden kis falura egyformán árasztja pazar fény sugarözönét. Külön-külön is minden kis kápolnában ott van, minden szív föltalálhatja benne azt, ami a mostani világból hiányzik: a *mélytartalmú bensőséget*. A ma embere felületes, könnyelmű, minden komoly gondolattól fázó, áldozattól irtózó, élvezetsóvárgó, mégis szívesen és könnyen lelkesedik a korában ritka igazi szép- és nemesért és örül, ha ennek a szépségnek (értsd a tökéletesség vonzó harmóniáját minden vonalon) felülmúlhatatlan megtestesülését szemlélheti valakiben. S ez a valaki az Úr Jézus. Az Ő eucharisztikus Szíve az, amely előtt a modern ember felületes könnyelműsége megérzi az élethivatás egész súlyát; az Ő Szíve mélységei vonzzák a lelkeket a komoly gondolatok s örök igazságok oszlopos templomába; az Ő Szívének tövisszorosítja és lándzsanyitotta szent sebe inspirál áldozathozatalra és tanít kereszthordozó Krisztus-követésre; az Ő Szívének folyton égő szeretetlángjainál gyújthatja föl ingatag szívét a szalmalángos lelkesedés helyett az Istentől várt, állandóan égő, olthatatlan tüllel. A Szent

Szív ünnepének legmagasabb rangja, nyolc napon át tartó ünneplése új impulzus, hogy fölfigyeljen reá és tőle tanuljon élni az emberiség.

Az Oltáregyesület eucharisztikuslelkű tagjai üdvözölkék nagy örömmel a szeretet új dicsőségben feltűnő Napját és tanuljanak tőle határozottan körvonalazott óhaja szerint *szelídséget és alázatosságot*, mert ez a bensőséges élet nélkülözhetlen föltétele és minden tökéletességnek dúsantermő talaja. A Szent Szív jegyében beköszöntő hónap legyen — akarjuk magunk is valóra váltott akarással — Ielkünk elmélyedésének ideje.

Dr. Mátrai Gyula.

MILY BESZÉDES A TE CSENDED!...

Egyedül vagyok hajlékodban
Úram, veled.

Nem hallani egy suffogást,
Nem semmi neszt...

E csendben mégis, mégis hallok:
Oltárod körül angyalhangok
Égiszép dallama zeng.

S a szent falakon áthatolva
Gyermekeid kérő, halk sóhaja
Feléd szárnyal, hozzád esd.

S az anyalhangok égi karával,
Minden feléd siető fohással;
Szívem szava együtt cseng.

De nem... Már nem hallok semmit,
Elhálnak: ének, fohász, sóhajok...
S a csendben, mely a templomot befölti,
Hallgassátok! az Úr szíve dobog.

Volter Karolin.

A Szentszív-kultusz értelme.

QUINDENKOR, de főképp júniusban, Jézus szent szívének havában, helyénvaló, hogy minden katolikusnak tiszta képe és helyes fogalma legyen a Jézus Szíve-ájtatossággal kapcsolatos alapvető hittani kérdésekről.

Mi *imádjuk Jézus szentséges szívét*. Mikor a Jézus Szíve-ájtatosságról beszélünk, nem lehet szó a szentséges szív tiszteletéről oly értelemben, ahogy a szenteket tiszteljük; de nem elégedhetünk meg oly fokkal sem, amellyel a Szűzanyát szeretjük és tiszteljük. A Jézus Szíve-tisztelet ezeken messze felül és túl igazi *imádat követel* és kíván az Egyház gyermekeitől.

De miért imádjuk égi Mesterünk szentséges szívét? Hogy erre megfelelhesünk, előbb arra a kérdésre kell felelnünk, hogy tulajdonképpen *mit is értünk «Jézus Szíve» alatt*.

«Jézus Szíve» alatt *elsősorban* az isteni Üdvözítő *testi szívét* értjük, vagyis az emberi testnek azt a részét, mely a vérkeringés főközéppontja és az ember fizikai életének legfontosabb szerve. *Másodsorban* «Jézus

Szíve» alatt az *Üdvözítő istenemberi akaratát* értjük ennek minden indulatával és érzelmével, *főképp az ő isteni és istenemberi szeretetével.* A Jézus Szíve-ájtatosságnak tárgya tehát ez a kettő: az Úr Jézus testi szíve és az ő szeretete. De nem külön vagy egymásután, hanem a kettő együtt. Így nyilatkoztatta ki maga az Úr az ő szentséges szívét és szentséges szívének szeretetét szent Alacoque Margitnak, hogy nemcsak az ő szeretetét, hanem szeretetét, mely szentséges szívének át nyilvánul meg, és nemcsak szentséges szívét, hanem szívét, mint szeretetének hordozóját és jelképét, tiszteljük és imádjuk.

Ezek után *nyilvánvaló, hogy Jézus szentséges szívét mélyseges imádás illeti részünkről.* Ha az ő testi szívét nézzük, mert az Istenember szíve, ezt az istenségtől elválasztani nem lehet, amint a Jézus Szíve-litánia is mondja: «Isten Igéjével lényegileg egyesített szív». Az Egyház hittétele ez, amit az V. egyetemes zsinaton és azóta is gyakran hirdetett az Egyház. A másik szempont alapján ugyancsak imárással kell leborulnunk Jézus szent szíve és az ő szeretete előtt. Krisztusban két természet, isteni és emberi természet lakozik, tehát kettős akarat, kettős akaratú megnyilvánulás, isteni és emberi akarat él. Az isteni akaratot imádás illeti, az emberi akarat és szeretet pedig elválaszthatatlan az ő isteni akaratától és szeretetétől.

Jézus szentséges szíve Krisztus szent testének legnemesebb és legkiválóbb része; a vérkeringés központja és a legszentebb vér tartója; Krisztus Urunk szeretetének természetes jelképe és emlékeztetője s mindez elválaszthatatlan az Isten második Személyétől, *teljesen beragyogja, áthatja, betölti az istenség fénye, fonsége, ereje és szépsége.* Ó, csodálatos szentély, dicsőséges templom! Itt a szentség teljessége, a szeretet kimeríthetetlen mélysége és lángoló melegsége. S Téged oly sokan nem ismernek, félreismernek, elfelejtnek, megvetnek, becsmérelnék. Jöjjetek hát, imádjuk, ismerjük meg, becsüljük, szeressük, engeszteljük, áldjuk és magasztaljuk azt az oly emberi és mégis teljesen isteni drága szívet.

P. Várkonyi Fidél dr.

S. O. Cist.

Papszentelésre

JÚNIUS HAVA tele van eucharisztikus napokkal, tele van az Oltáriszentség magasztos gondolataival. Júniusban ünnepeljük az Úrnapot. Fenséges isteni Kincsünkkel kilépünk a virágszönyeges utcára és hódoló körmenetben teszünk nyilvánosan bizonyosságot a szentségi Jézusban való hitünkről és lelkes szeretetünkről.

Júniusban engeszteljük az eucharisztikus Szent Szívet. A hívek

beláthatlan serege vonult fel az áldoztató asztalokhoz, hogy lelkének felfokozott szeretetével, megkérelmő figyelmével pótolja azokat a szomorú hiányokat és gyászos botrányokat, melyek még a csendes és végtelenül türelmes eucharisztikus Szívet is panaszokra fakasztották.

Júniusban van egy harmadik nagy eucharisztikus esemény is. Hazánkban ilyenkor vannak a papszentelések. Az Oltáriszentség és a pap egymástól elválaszthatatlanok. Egyidőben, egy helyen kaptuk mindkettőt Krisztustól az utolsó vacsorán. Ugyanaz az isteni Szeretet mondotta: Ez az én testem, ez az én vérem. Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. A pap az Oltáriszentség gondozója és a szentmiseáldozat bemutatója. A pap krisztusi hatalommal felruházott nagy és szent ajándék, mely nélkül nincsen Eucharisztia, nincsen szentmise. Ha az Eucharisztia és a pap így összetartoznak, akkor a hívő lélekben is a dolog természeténél fogva kapcsolatos legyen az Oltáriszentség kultuszával a krisztusi papság tisztelete és szeretete.

Az Úrnap szentségi körmenete és a Szent Szív engesztelő szeretete ezrek és ezrek szívét mozgatja meg és állítja az eucharisztikus zászló alá. Épígy nagyon kívánatos, hogy a krisztusi papság szent intézménye a hívek egész seregében kiváltsa az öntudatos tiszteletet és a megértő, tettekben nyilvánuló szeretetét. E téren — sajnos — sok hiány van még. Pedig az Oltáriszentség kultusza csonka marad a szent papi hivatás buzgó tisztelete és tevékeny szolgálata nélkül.

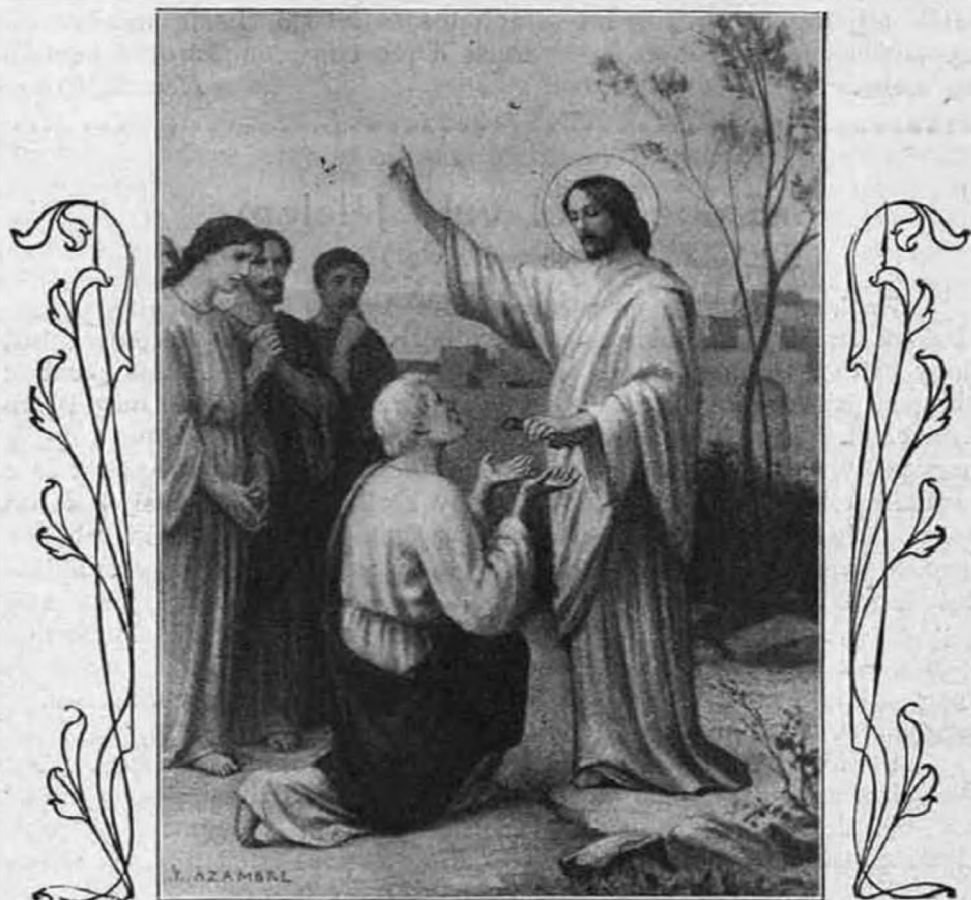
Gondoljuk csak meg, hogy az Eucharisztia tiszteletére földi értékeinknek a legjavát adjuk. Legtisztább aranyunk, ezüstünk, legszebb drágagyöngyünk, legértékesebb márványunk, legfinomabb csipkénk, legfehérebb vásznunk az Oltáriszentségé. Ami nemeset az emberi elme és művészet alkothat, aminő áldozatokra hitből inspirált szeretet csak képes, azt mind hódolatul adjuk és tesszük le az Eucharisztia elé. Semmit sem sokallunk annak, Aki mindennél többet adott nekünk e nagy szentségben.

Ne feledjük azonban, hogy az Oltáriszentség legszebb ékessége a jó pap. Az Úr Jézus az Eucharisztia szerzésénél nem írt elő semmit e nagy szentség tiszteletére, csak baráti lelkeknek, első jó papjainak kezébe adta át magát. Jól tudta, hogy a jó pap a földből is, saját véreből is előteremti az Eucharisztia megbecsülését, tiszteletét. A szeretet mindenre képes. Ahol jó pap van, ott tiszta a templom, ékes az oltár, keresett kincs az Oltáriszentség, ott vannak szép ünnepek, ott hétközben is keresik az Oltárt, ott van eleven hitélet.

Az Eucharisztia kultusza azért minél több papot és minél több jó papot sürget. Minden oltár azt kiáltja felénk: adjatok jó papokat és ékesek leszünk. Minden templomból kintrekedt tömeg ezt óhajtja: adjatok nekünk több jó papot, több szentmisét. Minden templomkerülő lélekben

ez a panasz sír fel: adjatok jó papokat, akik hozzánk tudnak szólni és a mi szívünkre is tudnak hatni.

A jó pap Isten nagy kegyelme számunkra. A sok jó pap meg még nagyobb kegyelem. Minden kegyelmet kérni kell. A jó papok nagy száma

«Neked adom a mennyország kulcsait...»

folytonos imából, százezrek könyörgéséből teremhet csak. E nagy cél szolgálatára egész imádkozó, könyörgő, vezeklő hadsereget kell mozgósítani. A papszentelés meghatározott szertartásaiban évszázadok óta bent van a Mindenszentek-litániájának könyörgő elmondása. Térdreereszkedve könyörög a szentelő püspök és vele az Egyház, hogy a jó Isten a jelölteket megáldani, megszentelni és felszentelni méltóztassék.

Ezt a papi lelkekért esdő imát kell megsokszoroznunk. Az esztergomi papnevelőintézet lelkiigazgatójának vezetése alatt van évek óta egy hitbuzgalmi egyesület, melynek tagjai imával és jócselekedettel támogatják a papságot. Szentlélekegyesület e kis társulat neve. Néhány ezer tagja van már, de óhajtható és a szent cél sürgeti, hogy minél több buzgó lélek álljon csatasorba, a hívek áhitatos és kitartó imája most is bő gyömölcsöt terem. Kérjétek az aratás Urát, hogy munkásokat küldjön aratásába.

Németh István.

Emberekfől való félelem.

(Folytatás és vége.)

Megkönnyebbülve, megvigasztalódva keltem föl és mégis az elégtételnek utolsó része nem tetszett. Minden más papnál kértem volna, hogy változtassa meg bőjtre, alamiznaadásra vagy másra; nála azonban nem volt bátorságom hozzá. Az iránta való rendkívüli tisztelet megfékezte nyelvemet. Ha még esetleg vallásos városban éltem volna, akkor a dolog nagyon könnyű lenne, de mikor a polgármester, a városi tanácsosok és a hivatalnokok szabadgondolkodók. Hogy közülük csak valamelyik is ott volna látható a körmenetben, arra egyáltalán gondolni sem lehetett. Igen, hiszen le szoktak ők ereszkedni, hogy az erkélyről, vagy az ablakból szemléljék, mikor a világ Megváltóját az utcákon körülhordozzák, papok, egyesületek, ifjak, gyermekek, munkáscsoportok, idősebb férfiak és nők s a szegények kíséretében. De hogy velők sorba álljanak, azt nem; azt hitték, hogy ezzel veszítenek valamit méltóságukból. Sajnos, megtanultam azt, hogy érzületüket a magamévá tegyem.

Amikor egy vasárnapon a szentmise alatt — mert arsi látogatásom óta sohasem mulasztottam el a vasárnapi szentmishallgatást — a plébános kihirdette, hogy a legközelebbi csütörtökön a legméltóságosabb Oltáriszentség ünnepe lesz, azt hittem, hogy rosszul értettem. Csak mikor a naptárban utánanéztem, győződtem meg, hogy igaz.

Az előttem oly félelmetes nap elérkezett. Városunkban a körmenet mindig a vecsernye után indult ki. Mivel évek óta a vasárnapi szentmisén kívül más templomi ájtatosságon nem vettem részt, nem gondoltam mást, minthogy jelenlétemmel nagy feltűnést fogok kelteni. Természetesen csupa képzelődés volt ez, de mi társul inkább a képzelődéssel, mint az önszeretettel?

A körmenet kezdetét vette. A plébános a legméltóságosabb Oltáriszentséggel mellettem haladt el. Mögötte sorakoztak az ájtatoskodók.

Nemsokára rám került a sor, hogy meginduljak; én azonban mintha gyökeret vertek volna lábaim, állva maradtam.

— A legközelebbi vasárnap megyek a másik körmenettel, addig bizonyára szabad elodáznom az elégtételt — mondtam s meg is tettem! Elhagytam helyemet és hazasiettem. A következő napon, teljes megnyugtatósomra, gyenge láz lepétt meg.

— Most — gondoltam — tizennégy napig szobafogságot kell tartanom. — Hogy biztosabb legyek, az orvosért küldöttem. Tiszteletreméltó ember volt. Melegfürdő, izzasztókúra és a láz két nap múlva engedett. Hiába kíséreltem meg, hogy betegnek érezzem magamat vagy legalább betegnek látszassam.

— Igazán nem komoly dolog, kedvesem; nincs már semmi baja önnek — jelentette ki mosolyogva a kis ember.

— Tehát semmi bajom! — morogtam magamban — és holnap vasárnap van!

Amikor másnap felkeltem, az ég borult volt és esni kezdett. Egy újabb reménysugár! «Talán zivatar lesz és akkor nem mehet ki a körmenet.» A felhők közben elvonultak és vidáman, barátságosan sütött ki a nap.

A vecsernye órája elközelgetett. A templomba mentem és komolyan kértem az Istent, hogy többé ne legyek olyan balga.

A körmenet rendezkedett mint ezelőtt. Sorba állottam és szememet a földre sítve követtem. Hallhatóan dobogó szívem minden vért a fejembe hajtott, mely bizonyára tűzben égett. A gonosz lélek, akinek kitűnő gondolata volt, egymásután fősorakoztatta előttem barátaim neveit, akik majd mosolyognak rajtam, valamint ismerőseimet, akik Dagobert Hubert megpillantásakor tréfára fogják a dolgot, hogy egy Sault is a próféták közé sorolhatnak. Egyetlen imádságom csak ez volt: «Istenem! könyörülj rajtam. Mária! könyörögj érettem!»

Hirtelen átvillant lelkemen a gondolat: «Várhatod, hogy Mária segít olyan emberen, ki Fiát szégyenli?»

Ez a kérdés hirtelen változást idézett elő. A kegyelemnek a sugara volt, mely reszketővé tett, nem a hamis, hanem az igazi szégyentől. Időközben a körmenet a nagyajtón át a templomtérré ért, az orgona hangja még hallható volt; papok és a nép énekelték a felemelő Pange linguát. A harangok ünneplő hangjukkal megtöltötték a levegőt; az ezüstös füstölők ontották a tömjénillatot a virágokkal behintett utcákon keresztül, amelyeken a Királyok Királya lépkedett, hogy a hívő népre isteni Szívének áldását adja.

Mintha álomban jártam volna, nem sokat törődtem azzal, amit gondolnak vagy mit nem gondolnak az urak, hanem elismertem és meg-

vallottam alázatosan, hogy bizonyára én vagyok a legmértatlanabb, aki a katolikus hitnek fenséges látványosságán résztvesz. És mialatt Istenemnek elrejtett fenségét ismételt bánatkeltéssel követtem, aki előbb Őt szégyenlettem, esedeztem irgalmasságáért, hogy most, halálom óráján és az utolsó ítéletnél ne kelljen szégyenlenem magamat.

Körülbelül tizennégy nappal később előkelő polgár látogatott meg. Közreműködésemet kérte Páli szent Vince társulatának községünkben való megalakításához.

Megszégyenítve éreztem magamat, mivel legkevésbé érdemeltem ezt a megtiszteltetést. Megkíséreltem fejtegetni, hogy mint alárendelt tag be akarok lépni, de arra alkalmatlan vagyok, hogy ilyen egyesület alapításában résztvegyek.

— Kedves uram — válaszolá — az ön ellenvetései az én és küldöm javaslatával szemben semmit sem jelentenek. Épen olyan embereket óhajtunk, akiknek önhöz hasonlóan megvan a bátorságuk meggyőződésüket nyíltan megvallani. Ilyenek városunkban nagyon meg vannak számlálva. Ott voltam ön mellett az úrnapi nyolcadán tartott körmeneten észrevétlenül.

«A bátorság meggyőződését nyíltan megvallani! — dörmögtem magamban. — Ó, hogyha csak tudná azt! Lehet-e megalázóbb valami, mint dicséretet aratni ott, ahol az ember az ellenkezőt érdemelne.»

Két év elmulta után egyesületünk már harminc működő tagot számlált, akik a város legelőkelőbb családjaihoz tartoztak.

Ha ezen egyesülettel szerencsém van résztvenni az úrnapi körmeneten, nem történik az többé gyáván az emberektől való félelemmel, hanem — hála az Isten kegyelmének — bánattal előbbi gyávaságom miatt és egyúttal afőlötti örömmel, hogy megengedte Istent nyilvánosan megvallani és gyenge erőimtől tehetőleg hozzájárulni tiszteletéhez és dicsőítéséhez.

St. Michaels Kalender 1925. nyomán fordította

Bene István.

Emlékeimből

II.

HÁRMAN álltunk a gyóntatószék előtt. Az én lelkemet egyetlen érzés tartotta fogva, ez az egyetlen gondolat töltötte be: «megint». Megint itt állok, megint bűnös vagyok; a szégyen megint pirosra festi arcomat, befelé könnyeket hullatva, remegő hangon megint fogadkozom: soha többé, Atyám! és lelki atyám, mint már annyiszor, most is azzal a megindító szomorúsággal fogja kérdezni: hát már megint, leányom? Milyen állhatatlan, csúf féreg vagyok! A szívem nyugtalanul dobogott, s ekkor

az előttem állók halk, suttogó beszédéből ez a pár szó ütötte meg a fületem: ... nem, itt nem gyónhatok, hiszen a multkor ugyanitt voltam és most megint... nem... nem. Ugy beletalált ez a mondat és ennek a mondatnak «megintje» az én egész érzés- és gondolatvilágomba, hogy önkénytelenül, szinte azt mondhatnám, öntudatlanul mentem utánuk; alig tettem azonban két-három lépést, megnyílt a gyóntatószék kis ablaka s én a rajtakapott gyermek duzzogó szégyenkezésével térdeltem le.

Eleinte csak dadogva hagyták el a szavak ajkamat, aztán valami csodálatos felsőbb hatalomnak engedve felnyitottam lelkemet és mint egy kitért könyvben lapról-lapra haladva mondtam el mindent egészen őszintén, egész bizalomteljesen, még azt a két legutolsó lépést is bevallottam, amely már-már el akart onnan vinni.

Sokáig volt csend a gyóntatószékben... Én riadtan vártam a megérdemelt kemény szavakat és soha szelídebb hang nem szólt hozzám, soha simogatóbban nem hullott szó a szívemre, mint akkor. Csak ezt az egy mondatot felelte:

— Gyermekem, kedves jó leányom, most menj békével, de azután soha, soha többé ne vétekezzél.

A szememet egyszerre előntötte a könny; szerettem volna kis gyerek módjára ölébe hajtani fejemet és ott sírni el a bánatnak, az őszinte erősfogadásnak beszédes könnyeit.

Amikor a stóla fölé hajoltam, egy keskeny fehér kéz nyúlt ki a gyóntatószékből, keresztet írt a homlokomra, majd csókra nyujtotta azt az áldástadó jobbot.

Ma már tudom, hogy akkor, azzal a homlokomra írt keresztel jegyzett el magának az én Jézusom, azzal a békét megpecsételő jobbal fogta meg szívemet és abban a kézcsókban lettem én mindörökre rabjává.

És azóta hiszem mély, meggyőződött igaz hittel, hogy a töredelmes bűnbánó szív a gyóntatószékben nem papot, hanem szívet, a jóságtól és szeretettől áradozó szívet találja.

Király Ödönné.

Triduumunk. Az Úrnapja nyolcada alatt szokásos eucharisztikus háromnapos ájtatosságot az idén is megtartjuk; a gyakori szentáldozások előmozdítására jún. 7., 8., 9-én délután 1/4 órákor lesz a szentbeszéd. Szónok: *P. Vukov János*

jezsuita tartományfőnöki titkár. A triduumot vasárnap ugyancsak 1/4 órákor induló szokásos fényes úrnap-i körmenetünk fejezi be, őszszes kongreganistáink, az eucharisztikus szövetségeseink és az oltár-egyesület részvételével.

A szépség forrása.

QUI AZ ESZTÉTIKAI SZÉPSÉG? Ahány ember van, annyiféle ennek a meghatározása is. Hát lehet ezt kérdezni? Az emberi ösztön vagy öntudat felkiált minden meggondolás nélkül, ha meglátja. Mivel azonban az emberi természet nem tökéletes, nem az abszolút zsinórmérték, azért megállapításai is csak viszonylagos értékűek. De amiben több ember, különböző elmék egy megállapodásra jutottak, azt általában elfogadhatjuk irányelv gyanánt is teljes nyugodtsággal. Így vagyunk a *szépség* meghatározásánál is. Mi sok mindent szépségnek mondunk: szép vidék, szép templom, szép ének, szép ember, szép cselekedet, szép gondolat. Mily nagy változatosság és különbözőség a *tárgyakban* s mi mindegyikben a *szép* elemeit véljük föltalálni. S ez zavar meg biztos megállapításunkban, hogy mi is tulajdonképen a *szép*. A tárgyakban létezik-e tőlem függetlenül, vagy van-e a tárgyaknak szépsége *előttem*, ha én nem létezem? Vagyis érezzük azt, hogy a tárgyak szépsége nem lényegükből következik, hanem egy felülről kapott isteni pecsét, jel, hogy te is, te is «az én kezemből kerültél ki». Amint a sár sem szép magában, de szép, csillogó lehet, ha a napfény megfürdik benne. A szépség valami isteni a teremtményekben...

Mások rövidebben úgy határozzák meg a szépséget, hogy a *sokféleségben mutatkozó logikai egység, a zürzavar* nem szép. A rend, tervszerűség, a gondolat egysége a dolgokban, a harmónia — az szép. Ezt mondom, de mikor gyönyörködöm — nem gondolok ezekre, csak érzem, hogy Isten felé emel. (Érdekes, a szépség sohasem sujt le.)

Az emberek testrészei is sokfélék s mégis *egységet* alkotnak s ez a szép. Ha mindent egyformaságra hoznánk, torz alak lenne. Elképzelni is borzalmas.

Ha a szépség az egységben rejlik, kérdés, mi az, ami ezt az egységet létrehozza, milyen erő teremt rendet, ki tartja a dolgok gyeplőit a kezében, hogy itt diszharmónia, zürzavar, rendetlenség ne legyen, hanem minden tervszerű egységben, harmóniában, szépségben nyilatkozzék meg?

Az emberben az egységesítő erő a lélek. Ha nincs az emberekben lélek, porrá omlik össze a test s eltűnik a szépség. Az emberben tehát a szépség forrása a lélek, mert ez az az erő, ami uralkodik vagy legalább is uralkodnia *kellene* a test fölött. (S amíg uralkodik, csak addig szép.) Azonban néha a lélek erői is ziláltak, elgyengülnek, szétesők. Kell *valami*, ami összetartsa, ami fönntartsa a lelket a maga üdeségében, erejében. S ez a lélek élete: Jézus. «Én vagyok az élet.» A lélek nem e *földi életre* van berendezve, hanem az *örök életre*. Honnan veszi a

Központi választmányi ülés máj. 14-én volt. A napirend előtt *dr. Babura László* pápai kamarás, ügyvezető igazgató üdvözölte *dr. Mézáros János* pápai preláthus országos főigazgatót felgyógyulása alkalmából. E fölötti öröme mellett azt kívánta öméltóságának, hogy «még sokáig árássa eucharisztikus lelkének verőfényét az oltáregyesületre.»

Az ügyvezető igazgató szívből jött szavait hálásan köszönte meg a preláthus úr és a választmány imádságaiba ajánlotta Damascén Szent Jánosról nevezett Mária anyafőnöknő és társelnöknőnek Istenben boldogult édesanyját, akinek lelke május 13-án költözött jobb házába. Az oltáregyesület javára páratlan buzgalommal működő főnöknő számára pedig vigasztalásul kérjük Isten áldását. A nyári vakáció előtti utolsó gyűlést lelkileg arra szenteljük, hogy a Mindenhatónak hálát adjunk mindazon kegyelemért, mellyel ez évi munkáinkat megáldotta és segítette.

A sok buzgó munka, mely a munkórakon és lelkünkben is lefolyt, maga is a jó Isten iránti mélységes hálára buzdít. A Gondviselés igazán páratlan jóságával tüntette ki oltáregyesületünket, hogy még akkor és ott is tudott a szükségen segíteni, amikor és ahol igazán nem is remélhette.

Hangsúlyozza ezután, mennyire szükséges volna minden oltáregyesületről tudni, hogy 1. mikor alakult meg, 2. mikor tartják meg az imádási órát, 3. mennyi a tagok száma, hogy tiszta képünk legyen az oltáregyesületek állásáról. Ez irányú bejelentéseket az egyházmegyei igazgató urak révén kell a központba eljuttatni.

A jegyzőkönyv és pénztári jelentés meghallgatása után felolvastatta *dr. Rott Nándor* veszprémi püspök úr meleghangú köszönőlevelét, melyet szószertint ide iktatunk:

«Nagyméltóságú Órgrófnő! Kegyelmes Asszony! Az egyházmegyei oltáregyleti igazgató jelentéséből

látom, hogy Excellenciád elnökleite alatt oly áldásosan működő Országos Központi Oltáregyesület egyházmegyém 11 temploma számára juttatott ajándékképpen egyházi szelvényeket és ruhákat, és pedig oly nagy bőségben, hogy hozzávetőleges számítás szerint 3800—4000 pengőre merem becsülni az ajándékok értékét. Arról is nagy örömmel értesültem, hogy az összes felterjesztett kérvények kedvező elintézetést nyertek.

Midőn e nagylelkű adományért Excellenciádnak az Országos Központi Oltáregyesület választmányának, vezetőségének és összes buzgó működő tagjainak őszinte főpásztori köszönetemet fejezem ki, kérem a Mindenhatót, hogy Nagyméltóságodra s az Oltáregyesületekre bőséges áldását, kegyelmét és szeretetét árássa ki a jövőben is és fizesse meg ezerszeresen a nagylelkű áldozatkészséget.

Közölttem az egyházmegyei körlevelekben is, mily nagy bőkezűséget tanúsított a központi Oltáregyesület egyházmegyém szegény templomai iránt. Él bennem a remény, hogy ez a körülmény fel fogja kelteni még szélesebb körökben a papok és hívek szívében az Oltáregyesületek iránti érdeklődést, áldozatkészséget, bizalmat és szeretetet s ennek hatása alatt egyrészt az eucharisztikus Úr Jézus iránti buzgóság fog erősödni, másrészt az oltáregyleti fiókok szaporodására s működésük fejlődésére is számítok.

Hálás köszönetemet megismételve

s az Országos Központi Oltáregyesületnek főpásztori áldásomat küldve vagyok Nagyméltóságú Órgrófnó iránt őszinte igaz tisztelettel

Veszprémben, 1928. április 10-én.

Rott Nándor

veszprémi püspök.*

Dr. Glattfelder Gyula csanádi püspök úr a kistelki plébánián megalakult oltáregyesületnek a központba csatolását engedélyezte, mint a plébánoshoz intézett leiratának kegyes megküldésével ezt tudunkra adta. A választmány hálával vette tudomásul a püspök úr intézkedését.

Bemutatta ezután a **Belsőferencváros** oltáregyesületének évi jelentését.

*

A Krisztus Király egyházközség kérvényt nyújtott be a Központhoz, amelyben most a kiállítás után kér teljes templomfölszerelést. A választmány azon elvéhez ragaszkodik, hogy csak a legszükségesebbet adhatja soron kívül és csak nagyon indokolt esetben (és ilyen a jelen is, mivel januárban a kápolna júniusi megnyitását még nem tudták) és azért egy fehér kazulát, egy albat, egy karinget és apró fehérneműt juttat a Krisztus Király egyházközségnek *azon feltétel alatt*, hogy az oltáregyesületet még ez évben megalakítják.

Anyagot nem ad a Központ. Egy kérvény kapcsán jelenti, hogy az oltáregyesület *miseruhaanyagot soha sem* szállít senkinek. Aki venni akar ilyet, kereskedőhöz forduljon.

Új terjesztők. A kongregáció két buzgó tagját, dr. Jancsics Tibornét és Drach Jánosnét terjesztőknek ajánlották. A választmány az ajánlást örömmel fogadta és kinevezésükről szóló okmányt elkészíttette.

A június 3-i leányzarándoklásán (Boldog Margit tiszteletére a Margitszigeti romokhoz) a Virgo Reparatrix kongregáció II. csoportja vesz részt. Gyülekezés a Bazilika előtt $\frac{3}{4}$ 9 órakor a zászló alatt.

*

Krasznáról (román megszállott terület) 76 P-t küldtek a központnak vitéz Szakváryné ömeltósága révén. Isten² fizesse meg!

*

A lipótvárosi oltáregyesület közgyűlése június 29-én, 6 órakor lesz

a Bazilika téli kápolnájában. A közgyűlésen a központ kiküldötte mond beszédet.

*

† Barcza Mária. Máj. 12-én váratlan hír érkezett a központba; egyik legbuzgóbb terjesztőnk, Barcza Mária székesfővárosi tanítónő hirtelen haláláról. Szívszélhűdés ölte meg. Még előtte két nappal ott láttuk a templomban, ahol minden reggel megnyitotta szívét az Úr Jézusnak. Épen azért nem aggódunk lelke üdvössége felől, mert bízva hisszük, hogy készen találta a váratlan halál és sok buzgó apostolkodásának, az Úr Jézus dicsőségéért hozott áldozatainak hamarosan elveszi jutalmát. Siettessük számára a mennyországot imádságainkkal.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható :

	Pengő	Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetés	2.50	Kis szent Terézia szelleme ... 3.50
Egyes példány	— .25	Litánia latin szöveggel ... — .05
Régi teljes évfolyam	1.20	Litánia szent Józsefről ... — .05
Régi egyes példány	— .10	Levelezőlapok «Örökimádás-templom» ... — .10
Az O. E. Utmutatója	— .80	«Kánter Károly»-emlékkép ... — .05
Vezérkönyve	— .80	«Jézusom Örömom» folyóirat, előfizetés egész évre ... 1.60
Felvételi füzet	— .06	Egyes példány ... — .16
Félszázados története	3.—	Régi teljes évfolyam ... — .80
Érme	1.20	Régi egyes példány ... — .05
Szervezése és működése	— .10	Az Euch. Gyermekek Szöv. érme ... — .60
Jézus Szíve hónapja, füze	— .30	Indulója ... — .08
Kötve	— .60	Kis Örökimádás imakönyv ... 1.50
Nádasdy «Havi magány»	— .80	Fehér lilium ... — .15
«Kánter Károly»-emlékkönyv	1.20	Szent József imakönyv ... 3.50
Szent Zita élete	— .20	
Egyszerűbb kiadás	— .10	

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: Kohl Ferenc.